

→ O REŽISERJU:

Francoski režiser Jean-Claude Berutti je režiral avtorje, kot so Bertolt Brecht, Eugène Ionesco, Molière, Anton P. Čehov, George Tabori, Antonin Dvořák, Roger Martin du Gard, Thomas Mann, Giuseppe Verdi, Edouard Bourdet, Biljana Srbljanović, Carlo Goldoni, Luciano Berio, Harold Pinter, Maksim Gorki, Gustave Akakpo, William Shakespeare, Wolfgang Goethe, Richard Wagner, Arthur Schnitzler, Robert Schumann in mnoge druge. Deloval je v Bruslju, Parizu, Frankfurtu, Moskvi, Gentu, Nikoziji, Leipzigu, Lyonu, Zagrebu, Nürnbergu, Strasbourgu, Tel Avivu, Hamburgu, Vilniusu, Tuniziji in Loméju (Togo) ... Med letoma 1997 in 2011 je zaporedoma vodil dve od pomembnejših francoskih gledališč: Le Théâtre du Peuple v Bussangu in La Comédie de Saint-Étienne. Potem ko je dolgo delal kot neodvisni režiser, pa od 1981 vodi opero v Trierju, kjer je režiral Mozarta, Purcella, Poulenca, Monteverdija, Straussa. Ob tem tudi prevaja, večinoma skupaj s Silvijo Berutti-Ronelt. Frankofonskim deželam skupaj sistematično predstavljata nemško dramatik (Anja Hilling, Peter Turrini, Dominik Busch). Objavil je roman *Je savais à peine le nom de ton pays* (Komajda sem poznal ime tvoje domovine) in pripoved *Lettre ouverte à Molière* (Odprto pismo Molièru).

→ O SCENOGRAFU IN KOSTUMOGRAFU:

Scenograf in kostumograf Rudy Sabounghi je delal v dramskih in opernih gledališčih z režiserji, kot so K. Michael Grüber, Luc Bondy, Deborah Warner, J. Claude Berutti, Jacques Lassalle, J. Louis Grinda, Luca Ronconi, Muriel Mayette, in koreografi, kot so Anne Teresa de Keersmaecker, Lucinda Childs, pred kratkim pa s francoskim filmskim režiserjem Arnaudom Desplechinom. Letos je oblikoval scenografijo za Rossinijevo opero *Turek* v Italiji (Opéra de Monte-Carlo in Wien Staatsoper) s Cecilio Bartoli, predstavo *Darwin Smile* Isabelle Rossellini in Racinovo *Bereniko* s Carole Bouquet v glavni vlogi.

→ O IGRALKI:

Polona Vetrih je znana, priznana in priljubljena slovenska igralka. Ustvarila je niz izjemno uspešnih vlog v gledališču, na filmu in na televiziji. Po diplomu na Ljubljanski Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo je študirala na londonski Akademiji za glasbeno in dramsko umetnost (LAMDA), kjer so jo ob podelitvi diplome razglasili za najbolj šarmantno igralko ter za najbolj nadarjeno učenko te šole. Bila je dolgoletna članica ansambla SNG Drame Ljubljana. Umetnica je nastopala v mnogih izjemno uspešnih produkcijah ter gostovala v gledališčih na Dunaju, v Pragi, v Beogradu, v Ženevi, v Frankfurtu, Bologni, londonskem West Endu, v Tel Avivu in v New Yorku. Za svoje delo je prejela številne nagrade. Slovenski gledališki režiser Osip Šest je dejal: »Teater je lahko brez vsega, razen brez igralka.« Polona pa k temu dodaja: »Tudi brez publike teatra ni.«

MINI TEATER / Križevniška 1, Ljubljana → www.mini-teater.si → info@mini-teater.si → +386 41 314 414

Direktor: Robert Waltl

Umetniški vodja: Ivica Buljan

Koprodukcija: Mini teater, Judovski kulturni center Ljubljana.

MINITEATER

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

avstrijski kulturni forum®

Program in delovanje Mini teatra podpirata MOL-Oddelek za kulturo Mestne občine Ljubljana in Ministrstvo za kulturo R Slovenije.

→ PETER TURRINI

→ MINITEATER

IGRA: POLONA VETRIH

REŽISER: JEAN-CLAUDE BERUTTI

SIEBEN SEKUNDEN EWIGKEIT

SEDEM SEKUND
VEČNOSTI

SEDEM SEKUND VEČNOSTI

Prevajalec: Aljoša Vrščaj

Režiser: Jean-Claude Berutti

Dramaturginja: Diana Koloini

Scenograf in kostumograf: Rudy Sabounghi

Soavtor kostumografije: Michael Ross

Skladatelj: Janez Dovč

Oblikovalca luči: Rudy Sabounghi in Matej Primec

Lektor: Jože Faganel

Glasbenika: Janez Dovč in Goran Krmac

Asistentka dramaturgije: Manca Majeršič Sevšek

Vodenje tona: David Cerar

Fotografinja: Asiana Jurca Avci

Oblikovanje programa in plakata: Toni Soprano Meneglejte
Koprodukcija: Mini teater in Judovski kulturni center Ljubljana

Igra:

Polona Vetrih

PREMIERA: 18. JUNIJ 2022 OB 20.00

→ O PREDSTAVI:

Sedem sekund traja kader, v katerem se je prvič v zgodovini umetniškega filma pojavila gola ženska. To je bila Heddy Lamarr v filmu Extase Gustava Machatyja (1933), pravzaprav Hedwig Eva Maria Kiesler, kot se je takrat še imenovala. Priimek, pod katerim je še vedno znana kot najlepša ženska klasičnega Hollywooda, je prevzela šele ob prihodu v Ameriko. Teh sedem sekund, ki prevevajo Turrinijevo igro, morda niti ni bilo tako zelo usodnih zanj, čeprav se je film z radikalnostjo res zapisal v zgodovino. Dolgo življenje Heddy Lamarr (1914-2000), ki se je začelo v stari prestolnici srednjeevropskega sveta, na Dunaju, končalo pa v osami ameriške province, so zaznamovali zgodnja slava, sorazmerno kratka igralska kariera (njen zadnji veliki hollywoodski uspeh, Samson in Dalila, je iz leta 1949), številne poroke in veliko bogastvo, izjemna lepota in končno spet številne lepote operacije, ki so jo malodane iznakazile, podjetniški podvigi, raznovrstni škanda-

li, med katerimi so bile tudi drobne kraje po trgovinah, a tudi izjemna inteligenca in pomembni tehnološki izumi ..., ki pa jih, inteligentnim ženskam nenaklonjeni svet, ni priznaval prave vrednosti (njeno iznajdbo frequency-hoppinga danes označujejo kot prednika wi-fi; v času izuma pa so jo prezrli in ji svetovali, naj filmska diva ameriški vojski v vojni z nacisti raje pomaga s prodajanjem obveznic).

Ampak igra Petra Turrinija ni pripoved o zgodbi njenega življenja. Njeno biografijo je na nekaj mestih celo spremenil – še posebej, ko gre za njeno poreklo (Hedwig Kiesler se je v resnici rodila v bogati judovski družini na Dunaju); vprašljivo je tudi, koliko so jo prizadeli pogromi nad Judi, čeprav je res sovražila nacizem, ampak svojega judovskega porekla ni priznavala. A Turrini njo išče za tistim, kar je znano in priznано, dodaja pa motive iz tradicije njenega sveta. Toda ne iz samovolje, ampak da bi prek mita o najlepši ženski na svetu in njeni nesmrtnosti ustvaril epopejo o nekem svetu, ki izginja: o potovanjih med srednjo Evropo, prežeto s travmami, in hollywoodsko Ameriko, ki jih je prestajalo toliko umetnikov, še posebej judovskih; o konfliktih med visoko kulturo in fašističnim zlomom na eni in razkorakom med razvpito slavo in gluho samoto na drugi strani ... Gre za paradigmatično zgodbo 20. stoletja, ki pa jo tokrat živi ženska. Ženska, ki navkljub občudovanju, ki ga vzbuja, vedno ostane preslišana, tudi utišana v tistem, kar ona zares je; kajti inteligentnost in izostrena občutljivost za lastne omejitve in za družbene krivice po merilih sveta ne pristajata ženski, ki navdušuje s svojo telesno lepoto. Zato ostaja zmeraj sama, in to na malomeščanskem Dunaju, v svetovljanskem Berlinu, sredi filmskega glamurja in tudi med zlikovci v zaporu ... skozi in skozi, celotno življenje enako sama kot si sam tik pred smrtjo. Vendar ona govori, navkljub alkoholu, zavesti o minljivosti in lastnih neuspehih, navkljub možnosti, da bo preslišana: pripoveduje o sebi in svetu, ki ga je doživela v vsej njegovi kompleksnosti, kontradiktornosti, sijaju in grozi, katere skrajna podoba je pogrom nad Judi, ki se ponavlja na mehiški meji in na mnogih drugih ... ta čas tudi na naši. S podobo fascinantne lepote odkriva Turrini žensko, ki govori, da bi nam povedala zgodbo o našem svetu.

→ O AVTORJU:

Peter Turrini se je rodil leta 1944 v Avstriji v kraju St. Margarethen na Koroškem. Odraščal je v Maria Saalu in med letoma 1963 in 1971 opravljal različne poklice. Od leta 1971 deluje kot svobodni pisatelj in živi v Kleinriedenthalu pri Retzu. Njegov dosednji opus obsega pesniške zbirke, scenarije, drame, govore in eseje. S svojo prvo dramo "Rozznjogd" (prvič uprizorjeno leta 1971 v dunajskem Volkstheatru) pa je Turrini nenadoma zaslovel. Sledile so drame: "Sauschlachten", "Josef und Maria", "Die Minderleister", "Alpenglüh", "Die Liebe in Madagaskar", "Die Eröffnung", "Ich liebe dieses Land", "Der Riese vom Steinfeld", "Da Ponte in Santa Fe", "Bei Einbruch der Dunkelheit", "Mein Nestroy", "Jedem das Seine", "Die Minderleister", "Der Diener zweier Herren", "Die Wirtin", "Die Liebe in Madagaskar", "Campiello", "Silvester", "Endlich Schluß", "Aus Liebe", "C'est la vie", "Sieben Sekunden Ewigkeit", "Fremdenzimmer" in mnoge druge. Turrinijeva dela so prevedena v več kot trideset jezikov, njegove drame pa uprizarjajo po vsem svetu.